

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Libreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba 7 Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

ELECCIONS MUNICIPALS.

—Estich arreglant un pastel, que si no se 'ns floreix, hi tindrem teca per dos anys al menos.

PACTES ROMPAN... PARTITS.

Lo partit republicà democràtic federal de Catalunya s' ha reunit en Congrés per elaborar un projecte de Constitució catalana. Encare que 'l Congrés siga de per riure, encare que 'l treball que fassa avuy, tal vegada després no puga servir, y haja sigut un treball inútil, perquè una cosa son los partits y un'altra cosa es lo país, jo aplaudeixo de tot cor al Congrés federal, l' aplaudeixo sobre tot per la franquesa.

Ja es hora de que 'ns deixém de noms, més ó menos halagadors, y de que tothom diga ab lealtat lo que sent, lo que vol, lo que pensa, y 'ls medis que 's proposa utilitzar per realisarho. De la discussió ne surt la claretat; la veritat surt del contrast entre 'l pró y la contra de las cosas.

Aixís, avuy, després de sentir als representants del partit federal podem dir, ab la má al cor, que l' establiment de la federació es molt difícil, sinó totalment impossible.

No 'ns proposém al dir aixó, atacar al partit federal: som los primers que admirém l' honradés acrisolada y l' inteligencia del home que 'l capitaneja; som los primers que 'ns incliném ab respecte davant de la conseqüència que guía, sens dupte, á tots los que 'l segueixen. Pero es precis no ferse ilusions. Per damunt de la vanagloria del home que diu: «Jo hi pensat sempre del mateix modo, jo pensaré sempre igual, jo no modifico las mexas opinions, encare que creguí que vaig equivocát;» per damunt de aquesta vanagloria hi ha un interés més alt, més respectable, l' interés de la patria, l' interés de la democracia, l' interés de la república, l' interés del progrés, l' interés de la llibertat.

Y si un regoneix que vá equivocát, no t' és més remey que renunciar á la vanagloria de la conseqüència, fer un sacrifici del amor propi. Hi ha res més noble y generós que 'l sacrifici?

Lo partit federal, carregat de bona fé, viu equivocát, si 's figura que la federació es realisable. Los seus representants, es á dir, los homes més eminents dintre del partit, acaban de demostrarho.

Fins are dihent: «Soch federal» semblaba que n' hi havia prou. Avuy han volgut explicar, de quina manera comprenian la federació, y no s' han entés.

Se discutía 'l primer article del projete de Constitució, fixant los límits de Catalunya, y mentres los uns ho feyan á tenor de la tradició y de la geografia es á dir en contra de las teorías de 'n Pi y Margall, ios altres, la majoria, s' inclinava á establir que Catalunya no seria tal Catalunya, sinó mediant lo pacte *mutuo* de tots los pobles. De manera que si un poble digués: «No vull pactar,» se quedaria independent, y si un'altra digués: «Jo vull pactar ab Andalucía» seria un poble andalús, dintre de Catalunya.

D' aquí nasqué un gran desacort, y aixó que tot just se tractava del article primer de una Constitució que no ha de regir y que per lo tant á la majoria del país l' hi es indiferent. Figúrense que succehiria si 's discutía una Constitució de debò, y 's possessin en pugna los encontres interessos de tants pobles, cemarcs y regions, dotats tots de la seva corresponent autonomia.

Avuy tenim una nació, y la esmicolariam, sense arribar á referla perquè la llibertat que haguessem conquistat, la República que tingúsem, la perderiam en intestinas discordias, y vindria un'altra reacció á acabar á viva forsa ab las disputas de tants elements dividits y en pugna.

Aixó es lo que 's desprén ab molta claretat de las sessions que celebra 'l Congrés federalista. Tots los partits á més de tenir ideas, han de tenir projectes práctichs: en cambi 'ls federals, no tenen més que un *nom*. Quan han volgut explicar la cosa, ha resultat un *galimatias*.

No 'ls censurém, molt al revés: los aplaudim. La franquesa es sempre digne de aplauso. Are 'ls homes de bona fé, los homes que creuen bonament que la federació es l' última paraula de la República y de la Democracia, examinin aquests fets, reconcéntrinc en sí mateixos, meditin y resolguin.

Sense reflexionarho, 's deya avants que la federació tenia per principal objecte dividir lo poder, per fer impossibles los cops de estat contra la República y contra la Democracia. Era una especie de garantia que 'ns voliam pendre per salvar lo principal: la Democracia y la República, es á dir los drets del individu y la soberania del poble.

Pero la experiencia y la reflexió demostren que la

federació per compte de ser una garantia, es un perill y un gran perill contra 's mateixos interessos que voldrian posarse á salvo.

No mencionarem lo que va pasar en l' any 73, per no ferir á ningú: basta fixarse desapasionadament ab lo que passa avuy per compéndreho. Quan dintre de un partit no hi ha acort sobre 'ls principis més fundamentals, aquest partit se fá impossible. Y encare que hi hagués acort, quan lo que intenta realisar es oposat á la práctica, es inútil que s' esforsí: hi ha obstacles que no 's vencen.

Després de tot, qu' Espanya tinga tants ó quants Estats, que aquests tingan tants ó quants municipis, que aquests municipis de primer se separin, per tornarse á unir per medi del pacte, á trucos de que quan recobrin l' autonomia no vulguin abdicarla, tot aixó no significa res y en definitiva no es cap garantia, sinó una amenassa molt gran per la Democracia y per la República.

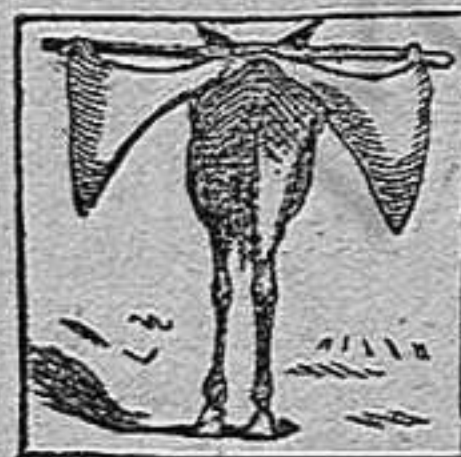
Lo partit que guiat per un rezel exagerat, sacrifica lo principal á lo accessori, me fá l' efecte del que tenint cent duros no més y molta por de que 'ls hi robin, se gasta 'ls cent duros ab una caixa de guardar caudals, y després se troba ab que la caixa no l' hi serveix perquè no te diners.

¡Ah! Tinguém seny una vegada. Siguém tots Demócratas, siguém tots Republicans, que molt farém si tots plegats podem conquistar la Democracia y la República. Dintre de aquesta institució, guardada per l' amor del poble, no hi ha que teme perills de cap mena. Aquí tenim la Fransa que ho demostra.

Y si 'l país está abrumat per l' excés de centralisació, la República, govern del poble, basta y sobra per donar á la provincia lo qu' es propi de la provincia, y al municipi lo qu' es propi del municipi, sense desballestar la gran nació espanyola, ni menoscabar lo dret de tots y cada un dels ciutadans.

P. K

ARMONÍAS FUSIONISTAS

OCAN las dotze en lo rellotje de la Presidencia, es l' hora designada pera celebrar consell de ministros.

No hi ha ningú: es dir, ningú... hi ha en Martínez Campos; pero es igual. L' home no 's pert per diligencia; desde las onze que s' está esperant,

perque ningú l' hi prengui 'l puesto. ¡Déu pensarse que farán la Mascota!

Al fi comensan á compareixe 'ls homes de las carteras.

Primer surt per la porta lo nas de 'n Nuñez de Arce.

Després lo tupè de 'n Sagasta.

Després las patillas de 'n Vega Armijo.

Darrera la cara de 'n Gamazo.

Seguidament lo clatell de 'n Rodríguez Arias. (Aquest entra de reculons, pera imitar la marxa del seu departament: es lo ministre de Marina.)

Luego en Pelayo Cuesta.

Luego en Romero Giron.

Després en Pio Gullon.

Y empieza la gran funcion.

SAGASTA:—S' obra la sessió. (Apart) S' obran las disputas: preparémnos á patir.

MARTINEZ CAMPOS:—Demano... demano...

SAGASTA:—¡Holal! ¿Ya comensa á demanar? ¿Y qué demana?

MARTINEZ CAMPOS:—La paraula. Desitjo que la Presidencia 'm digui per quin motiu no s' ha de venir aquí ab més puntualitat.

SAGASTA:—¡Home, qué mira prim! Quart més, quart menos.

MARTINEZ CAMPOS:—¡Oh, no señor, no! Aquí vull que tot se fassi al istil militar. Si un altre dia torna á succehir lo d' avuy... dimiteixo.

SAGASTA:—(Tremolant) Vaja, ja no hi tornarem més: calmis y no fassi rarasas. Endavant: veyám lo señor Gullon qué diu de nou.

PIO GULLON:—Tinch l' honor de sometre á la aprobació del Consell un projecte en sentit eminentment liberal, que....

MARTINEZ CAMPOS:—(Interrumpintlo.)—¡Alt! Si llegeix aquet projecte... jo....

TOTS:—(Espantats.)—¿Qué farà?

MARTINEZ CAMPOS:—Dimiteixo.

SAGASTA:—Aném, señor Gullon, per avuy deixiho corre; no fassi enfadar al general. Té la paraula 'l señor Cuesta

PELAYO CUESTA:—Jo havia pensat introduhir ciertas economias al presupuesto de Foment.

TOTS:—Esta bè.

PELAYO CUESTA:—Y un'altra al presupuesto de Gobernación.

TOTS:—Aprobat.

PELAYO CUESTA:—Y un'altra al de Guerra.

MARTINEZ CAMPOS:—¡Imposible! Si 'm quita un ral... dimiteixo.

SAGASTA: (Apart y petant de dents.)—¡Mala dimissió se t' emportil! Aquest home no callará may! (Cridant.) Bueno, bueno, no 's farán economias. ¿Está content? Té la paraula 'l señor Gamazo.

GAMAZO:—Me sembra que fora molt convenient reformar en sentit liberal la....

MARTINEZ CAMPOS:—Si reforma la... qualsevol cosa, en sentit liberal, dimiteixo.

GAMAZO:—Sent axis, callo.

SAGASTA:—Es lo millor que pot fer porque, ben mirat, lo señor Campos, encara que no se qué vol dir, t' és molta rahó. Toca á vosté, don Gaspar: ¿no t' és res que dir?

NUÑEZ DE ARCE:—Si, precisament tinch una idea que vull plantejar á Cuba, sobre....

MARTINEZ CAMPOS:—Si 's planteja res á Cuba, dimiteixo.

NUÑEZ DE ARCE:—¡Y dimiteixi! ¿Es dir que aquí ni podem obrir la boca?

MARTINEZ CAMPOS:—Obrila tant com vulga; pero si diu res, dimiteixo.

NUÑEZ DE ARCE:—¿Pero que no véu que...?

MARTINEZ CAMPOS:—¡Miri que dimiteixi! ..

SAGASTA:—¡Pau, señores, pau! No 's barallin per tant poca cosa. (Apart.) ¡Ay d'itxosa fusió, y qué costa de ferte aguantar l' equilibri!...

MARTINEZ CAMPOS:—¿Qué diu?

SAGASTA: (Tornantse vermell.)—¿Jo? Res...

MARTINEZ CAMPOS:—¡Ah! Es que sino... dimiteixo.

ROMERO GIRON:—¡Vaya una cansó! Aquest bon señor no sab dir a tra cosa: ¡Dimiteixo, dimiteixo, dimiteixo! Dimiteixi d' una vegada y deixins en pau.

MARTINEZ CAMPOS:—¿Com s' entén? Dimiteixo.

ROMERO GIRON:—Jo també.

TOTS:—Jo també, jo també, jo també...

(Gran confusió: En Martínez Campos fá actitud d' anarse á posar el casco.)

SAGASTA: (Cridant y picant de péus.)—¿Qu' es aixó? Órdre, señores, órdre, ó faig venir un peloton de municipals. Aquí no dimiteix ningú; aquí no hi ha més que amichs que 'ns estimém entrançablement. Órdre quietut y aixó no será res.

MARTINEZ CAMPOS:—Donchs que no s' extralimiti ningú, y que recordi tothom que jo si vull—y soch molt capás de ferho—agafo todas las carteras y desempenyo jo tots vuy ministeris.

SAGASTA: (Ab véu melosa.)—No s' alarmi, general; tot lo que han dit aquests señores ha sigut pura broma. Estich segur de que tots se farán càrrech de la situació, y retirarán tot lo que han dit y hasta lo que no han dit.

NUÑEZ DE ARCE:—Si, señor, si; jo desde ara declaro que no penso proposar res.

GAMAZO:—Ni jo.

PIO GULLON:—Ni jo.

PELAYO CUESTA:—Ni jo.

SAGASTA:—¡Bravo, nobles patricis! Axis 'ho han de fer. ¿Está content ara, señor Martineez?

MARTINEZ CAMPOS:—Si señor; aixis m' agrada.

SAGASTA:—Donchs, arreglantho d' aquet modo, resulta que ja estém llestos. Si ara toca la campaneta ¿que també presentarà la dimissió, general?

MARTINEZ CAMPOS:—No señor: si toca la campana, jo tocaré 'l dos.

SAGASTA:—Pues, s' alsa la sessió.

(Desfle general. En Sagasta 's queda sol ab los ulls fixats á terra, la má at front y murmurant.)

¡Y d' aixó se 'n diu una fusió! Valdria més que 'n diguessin un camp perdut. ¡Ay, fusió del diable, que me 'n donas de disgustos! De tots modos, per avuy ja hem sortit del pas... ¡Un dia més de vidal Dema... veurém.

FANTÀSTICH.

N Montero Rios vá fer un discurs, lo dia de l' inauguració del Circul de l' esguerra, parlant de democracia legal.

¿Es á dir que hi ha democracia de llei, y democracia falsa?

Conformes: la democracia falsa es la que 's fá monárquica. Aquesta moneda no

més l' admeten á la taula del presupuesto.

En Romero Giron se fará célebre.

No fá encare sis mesos qu' era republicà, y avuy, ab la cartereta de ministre al coll, es tant monárquich, que diu desde 'l Senat:

«Tots los espanyols tributan á D. Alfonso XII respecte, carinyo y veneració: en aquest país se t' és verdader fanatisme per la persona de nostre monarca, etc., etc.»

Podia anyadir:

—Y la proba es que tothom busca ab afany las mo-

nedas de cinch pessetas que tenen lo busto de don Alfonso.

Quan en Romero Giron deya aixó, ho deya cridant. No se 'n extranyin: aquell día la Còrt era á Aranjuez, y en Romero Giron, lo que volia es que desde allí 'l sentissen.

Lo mateix Romero Giron, ha sigut l' héroe de la semana.

Pintar la pallissa que vá donarli en Gonzalez Fiori, 'ls faria llástima. Lo pobre minyó vá caure boca-terrosa, y després en Silvela... ¿Vá donarli 'l cop de gracia? No, lo cop de gracia es massa noble, vá revolcarlo per terra, vá fregarlo per las rajolas y 'l vá deixá estar per mort.

Y tant mort, que un periódich de Madrid l' hi ha dedicat lo següent epitafí:

Girando en torno de sí,
Giron entró en la fusion,
y por girar, yace aquí,
hecho girones, Giron.

Pero continúa sent ministre. En Sagasta vá alzarlo, vá espolsarli la roba y l' hi digué, com en Toni Grice:

—Esto no ha sido NADIE.

També en Martos l' hi aconsella que no dimiteixi. Pero las intencions de don Cristino s' endavinan facilment: deixarlos lo mort á casa de cos present, á veure si 's descompon y encomana la peste á tot la ministeri.

L' altre dia ván citar en un Jusgat, per medi de paqueta, com á tots los filis de dona, al general Martinez Campos.

Y 'l general deya: —Ay jo 't toch y qui es un jutje, per citarme á mi? Lo jutje, en vista de la seva incomparencia, vá posarli tres pessetas de multa.

Lo més estrany es que á horas d' are á aquest jutje no l' hi haja enviat lo general quatre soldats y un cabo.

Mentres en Romero Giron, tractava de defensarse dels atachs que l' hi dirigian, casi tots los dipu'tats tenian tos.

Verdaderament, hi ha certas teorías qu' encostipan.

Diu que á n' en Martinez Campos quan surti del ministeri 'l farán Capità general de *Castilla la Nueva*. —Arriba y *ancha es Castilla*, déu dir l' heroe de Sagunto.

Lo qual, després de tot indica que fins lo cárrech de capitá general de Castella la Nova ha de venirli ample.

En Masini ha cantat la *Favorita*. Sens perjudici de ocupárse 'n més extensament, cosa que avuy no fém per falta d' espay, hem de consignar que 'l célebre tenor hi está admirable. No deixin de anarlo á sentir. Jo no dupto que la *Favorita* será l' ópera favorita del públich.

L' escena passa á Montserrat. Davant del convent se reunex un grupo de pelegrins, y ressona un crit de «Viva Carlo VII!»

Son victimas de un encís...
¡Jo ja ho veig, hi ha tanta herbeta
que 'ls fa perdre la xaveta!...
Los carlistas son aixis.

En Romero Giron ministre de Gracia y Justicia, ha rebut una gran corrida.

En Gonzalez Fiori vá donarli 'l cop de *Gracia*.
Y en Silvela 'l cop de *Justicia*.

El *Correo catalan* té obertas actualment dugas subscripcions: una per crear una missa mensual en sufragi del ánima de don José Maria y l' altra per alzar un monument á Zumalacárregui.

Per l' una ha recullit 4 000 rals y per l' altra 5,000. Sempre hi ha més afició entremitj de aquesta gent, pèl que tira un trabucasso que pèl que tira una benedicció.

Un acreditat periódich de Paris *La France* ha publicat un extens article, insistint molt en l' aliansa moral entre Fransa y Espanya, considerantlas cap de la gran república llatina.

¡Avuy fos y demá festa!

LA CAUSA DEL MAL.

FANTASÍA SEMI-SERIA.

—«Tothom diu qu' estém mals, tothom se queixa, tothom vá pregonaant que aixó no marxa,

no més se veuen ulls llansant espurnas, punys closos y carotas espantadas.

¿D' hont vé aquest desconcert? ¿No hi há qui expliqui l' origen del neguit que 'ns anonada? Partits, sensers, polítichs y políticas; del mal que 'ns aturdeix ¿quina es la causa?»

Aixís diu una véu rara y diabólica, trenant y conmovent tota la Espanya, y al punt que d' extingirse acaba l' eco, responen otras véus, puras y claras:

UN CATÓLICH.

La impietat del nostre sigle,
la horrible persecució
que, per part dels que 'ns governan,
vé sufrint la religió.
L' haver pres los béns al clero,
lo no creure á en Nocedal,
lo riure 's de 'n Carlos séptim...
aixó es la causa del mal.

UN PACÉS.

La flexera,
las grans nevadas,
los vents maléfichs,
las pedregadas,
plujas inútils,
frets á deshora...
¡per jó tot bitxo
suspira y plora!

UN NAVIERO.

Si 'l govern lentament assessina
l' esperit comercial del país,
si abandona la pobla marina
que té ja la existencia en un tris.
Si las naus en la platxa 's pudreixen,
y entre tant las de nom estrangé
nostres ports en tropell invadeixen,
¡está clá! ¿cóm podém anar bé?

UN FABRICANT.

¡Féu, féu tractats ab Fransa!
¡Deixéunos de recó!
¡Tiréu cap al abisme
la nostra producció!
¿Sentíu la gent com canta?
¿Sentíu quins crits? ¿Sentíu?
¿Sabéu qui 'n té la culpa?
Vosaltres la teníu...

UN BOLSISTA.

L' afany d' arrebregar una fortuna
sense haver d' esforsar gens lo magí,
la insigne y reprobable tonteria
de volgué, en un instant, tornarse rich.
Los secrets nebulosos de la *bolsa*,
las baixas que provocan los més viús,
las *primas* que alguns pagan y altres cobran,
¡aquí está 'l gran misteri, aquí está 'l quid!

UN OBSERVADOR.

Molt luxó y prossopopeya,
molt gosá y molt divertirse,
moltas ganas de lluhirse
com un senyor principal.
¿No té de véure 's per forsa
en un gravíssim apuro,
tanta gent que gasta un duro
y ab prou feynas guanya un ral?

UN DE LA ESQUERRA.

Sembla casi bé mentida
que no 's pugni endavinar
d' hont vé 'l nostre malestar...
¡Tant bé que 's véu desseguida!
Si avuy día en la nació
hi reina aquest desconcert,
tot vé de tení 'l poder
la malehida fusió.

UN DE LA DRETA.

Que aixó está péssim, que aixó no fila,
que aixó no marxa no pot negarse:
la horrible crisis que tot ho enrotlla
té de salvarse.
Pero en resúmen ¿quí 'n té la culpa
del mal que aixafa la nostra terra?
Las impacencias d' aquesta colla
que 's diu *esquerra*.

LA CAMPANA DE GRACIA.

Ni las plujas, ni la neu,
ni la *bolsa*, ni 'ls tractats,
ni 'ls gastos, ni 'ls disbarats,
ni la falta de fé en Déu.
Res de tot aixó no explica
la causa exacta y real
del malestar general
que 'ns aplasta y mortifica.
En va descubrir pretenen
lo secret que sols jó sé...
Aquí no anirém may bé,
mentres hi hají... ja m' entenen.

C. GUMÁ.

IAS endarrera en un pati del ministeri de la Governació vá sentirse un tiro.

La guardia vá sortir: hi havia dos joves, y un d' ells tenia encare 'l revólver á la mà.

—¿Qui ha tirat aquest tiro?

—Nosaltres van respondre. Hém volgut probar la *resistencia* de aquest revólver.

—¡Donchs, ala, á la presó!

—Ay, ay ¿perqué?

—Per probarvos la *resistencia* á vosaltres.

Los carlins no perdonan al senyor Mañé l' haver publicat quan era jove un article titolat *Ignacio de Loyola*, pintant als jesuitas y al seu fundador.

Un redactor del *Siglo futuro* l' hi diu:

«Venga Vd. acá *seor pinta-monas*».

¡Pinta-monas!... De manera que 'ls jesuitas y Sant Ignasi, no son més que monas.

Pero 'l *Siglo futuro* es lo diari que méns pot enraonar de certas calaveradas de la joventut.

Perque 'l senyor Nocedal
qu' es un home tant formal
fins siguié nacional
quan era jove.

L' Ajuntament de Génova ha enviat un álbun de fotografias al de Barcelona.

Proposo que corresponguém á l' obsequi, enviantlos un álbun per l' istil.

Algú dirá:—¡Pero si á Barcelona no tenim monuments!

¿Cóm s' enten?... ¿Qué no hi ha monuments á Barcelona?

Ab una fotografia no més podriam quedar bé. Jo 'ls hi enviaria un retrato monumental de don Francisco, ab una carta que digués:

—Vos n' envihém una no més; pero aquesta val per totas las vostras.

Programa de un cert daurador, aspirant á concejal: «Correligionaris méus:—Si m' elegeixen regidor prometo *daurar* las llistas electorals».

Un municipal elector fent l' ullet:

—No es oro todo lo que reluce.

Llegeixo en el *Correo catalan*:

«Esta madrugada ha fallecido el virtuoso párroco de San Vicente de Sarriá, reverendo doctor don Agustín Deuloféu».

Aquí si que podem dir: ¿Deuloféu? *Qui te fecit, te desfecit*.

Diálechs:

—¿Qué ja ha anat á votar, senyor Baldiri?

—Fugi, home y are per qui m' ha prés?...

Lo día avants de las eleccions encare no se sabia quina era la candidatura dels fusionistas.

¡Qué hi farém! Los amichs de don Francisco son aixis. Quan jogan s' amagan las cartas. Aixís pot ferse la trampa sense que ningú se n' enteri.

Entre municipals:

—¿Sanchez no vienes?...

—¿A donde?...

—Toma al *coletchi*...

—Pues que t' has figurado que yo soy un niño para ir al colegi.

—No, hombre, quiero decir: al *coletchi* electoral.

Un municipal de Gracia, al votar pèl célebre senyor Feliu:

—Voto del ciudadano Fulano de tal, diu lo president.

—Dispense Vd. señor Presidente... No puedo ser ciudadano... Gracia es villa: soy *villano*.

Geometris:

L' esquerra ha inaugurat un *círcul*.

L' esquerra se 'n vol anar al poder en *línea recta*.

L' esquerra publica *circulars*.

Y basta de matemáticas.

A Sabadell diu que hi ha xeixanta personas que volen ser regidors.

¡Pobre vaca! Cent vint mans á munyirla.

Y ¡quinas mans!

L'inauguració del circul de l'esquerra de Madrid va celebrarse ab un banquet.

Segons sembla 'l dimecres vinent los esquerrans de Barcelona celebraran també ab un banquet l'inauguració del Circul de Barcelona.

Tants anys de dejuni etern de mala manera 'ls postran; y menjant aixís, demostran que son aptes pèl govern.

A Reus totas las nits se presenta una fantasma. Ja sè lo qu' es. Un elector en pena que vá á reclamar la cédula, per pendre part en las eleccions municipals.

Durant las f-stas de la coronació del Czar se repartiran entre 'l poble trenta milions de cigarrillos. A horas d' are encare no 's diu quantis cartutxos de dinamita repartiran los nihilistas.

En un restaurant. Un jove que hi dú á la sèva Flavia, l' hi diu: —Vés, demana lo que vulgas. En aquell moment, á un senyor que ha pagat lo gasto donant un bitllet de cinquanta duros; l' hi tornan lo cambi, posat dintre de un plat. La xicota ab molta vivesa: —Vull d' alló que portan á aquell senyor.

Morí un gitano vell, y 'l sèu fill aná á la rectoria, preguntant pèl senyor Rector. Surt aquest y l' hi diu: —¿Qué, tenim noy? —Pues, *Payet*, respon lo gitano; 'l mèu pare que ha estirat la ganya y venia á veure si podrian darli sepultura.

—Si, home, no hi ha cap inconvenient. —¿Y fan pagar molt per aixó, *cartí*? —Pagaréu lo que paga tothom: vint ralets y bon profit. —¿Ay repetí... ¡Si 'l pobre del mèu pare, en vida no 'ls valia!..

En una estació telegráfica, hi compareix un pagés. —Fan pagar molt d' enviar un *telegáma*? —Segons las paraulas, company. —¿Ay caratsus!... Donchs digui que sempre estarán esperant que vinguin borratxos... —¿Perque? —Perque aquestos may acaban las ganas d' enraonar.

Una pagesa estava morintse, y tenia 'l llit rodejat dels fills, germans y demés parents. Tot de un plegat dona una mirada al rededor y ab véu que ab prou feynas se l' entenia diu:

—Ay senyor: no sento l' anarme 'n al altre barri, no: lo que sento es la destrossa que faréu de las butifarras y pernís, tant prompte falti...

Un se tréu un mocador de la butxaca; hi té un nus y un altre l' hi diu: —¿Qué vol dir aquest nus? —Home l' hi he fet per recordarme de alguna cosa. —¿De qué? —¿Ay jo 't tochi!... Vet' aqui que are no me 'n recordo. —Aixó ray, fesni un' altre.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ca-na-ri.*
2. MUDANSA.—*Tavla-Teula.*
3. CONVERSA.—*Masini.*
4. TRENCA-CLOSCAS.—*San Feliu de Llobregat.*
5. ROMBO.—
T
F U M
T U Y A S
M A R
S
6. GEROGLIFICH.—*Per astres al Cel.*

Han endevinat totas sis solucions los ciutadans Gravina, Sachetti y Mestre Piñarretti: n' han endevinadas 5 Un Republicá y Xarop de ponsém: 4 Albert Albert, 1io Pullós, Nicodemus y Xarrapeta, 2 Un Federal y 1 no més V. A. F.

XARADA.

Cara de dos-invertida, digué la Marta á la Pona. y aquesta, enjeganla á dida un tres-invers-hu l' hi dona, que com l' hi féu molt de mal la deixá plora que plora: una bestia voladora es lector lo mèu total.

LISARDO COMOHIELA.

MUDANSA.

Quan algú vol caminá dona més de un *tot* ab a; en las tendas hi ha d' havé més de un *tot* escrit ab e; y si algú 'm vol trobá á mí, —Carrer Nou, 20, *tot* ab i.

RAMON ROMANISQUIS.

CONVERSA.

—¿Ay! Estich desconsolat.
—Que té Sevè, ¿que l' hi passa?
—Gastar tant!... Aixó ja es massa.
—Vosté ray... —Bèn arreglat estich, di' uns á Madrid haig d' anar!... —¿Vaya uns apuros!... —A entregar trenta mil duros.
—¿A quí? —Jo y vosté ho hem dit.
RAMON ROMANISQUIS.

TRENCA-CLOSCAS.

TANO PINTAN COLS.

Combinar las lletras formant lo nom de una capital. CIUTADA GRANOTA.

ROMBO.

Sustituir los pichs ab lletras que vertical y horisontalment digan: 1.ª ratlla, una consonant —2.ª, un peix —3.ª, una feyna de manyá —4.ª, una provincia turca —5.ª, un poble de Catalunya —6.ª, un corrent d' aygua —7.ª, una vocal.

PEPET SIMPATICH.

GEROGLIFICH.

XIII : XII
NAD
F
RA RE

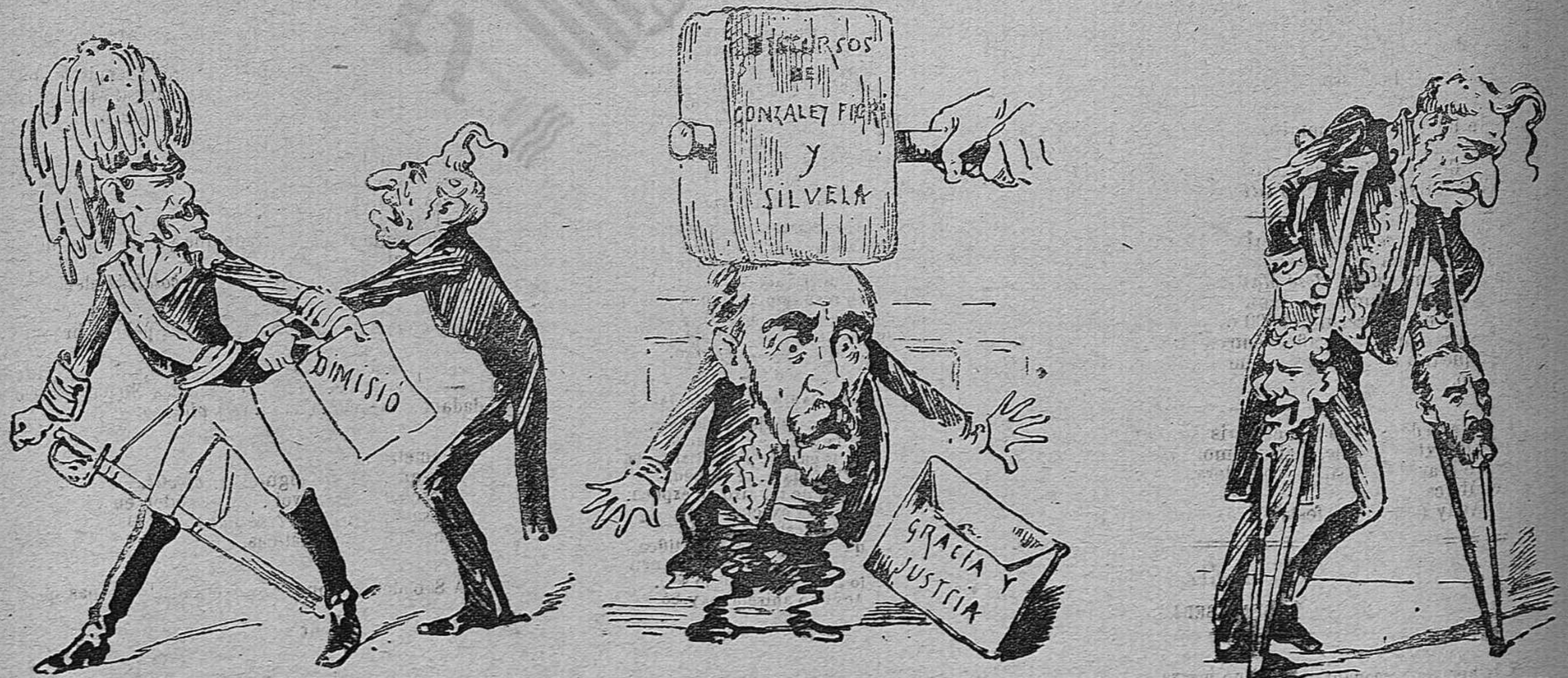
CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pio Pullós, Nicodemus, Un Xaradista y Sambemba. Las demés que no s' mencionan no 'ns serveixen cony y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans Pepet Carboner, P. B. (a) Matemàlich, Florencio Espigol, J. P., Espuma de mar, Borinuba, Mestre Piñarretti, Un Realista y Paco de oro. Ciutadans Albert Albert: Insertaréu dos trenca-closcas.—Un republica: Idem. lo rombo.—Sachetti: Idem. geroqlifichs.—Gravina: Idem. mudansa.—Galeno: Idem. rombos y trenca-closcas.—Socio de la Pubilla: L' hi agrahim l' envió del billet de banch per anar al Cel. Es molt xocant, y una broma molt ben feta.—Sir Biron: Insertaréu rombo y trenca-closcas.—Pepet del Carril: La poesia va be.—Ney Gran: Insertaréu lo rombo.—Ramon Roman: Publicaréu la mudansa.

LOPEZ, Editor.—*Ramb'a del Mitj*, 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro. 21 y 23.

POLÍTICA DE LA SENMANA. La fusió 's fon.

—General, per mor de Dèu, demani lo que vulgui, pero no d' miteixi!..

!!!X!!!

Dels pecats de's ministres, los presidents de van coixos.